

Măicuța Ana

În vara anului 1995 am făcut parte dintr-o delegație de români care a vizitat Transnistria

Regimul separatist al lui Igor Smirnov voia să arate că românii nu sunt persecutați în țara lui și a acceptat ca cetățeni din România să facă parte din delegațiile OSCE care monitorizau respectarea drepturilor omului în republica lui nerecunoscută oficial de nimeni în lume.

La ieșirea din Dubăsari, pe strada Lenin ce ne ducea spre satul Cocieri, ne-a ieșit în cale o femeie bătrână. – Hristos S-a înălțat, dragii mei! – ne-a întâmpinat ea, vorbind în limba română.

– Adevărat S-a înălțat, măicuță! – i-am răspuns noi în cor.

– Veniți din România, nu-i așa? – ne-a întrebat apoi.

– Da, măicuță, suntem din București – i-am spus eu.

S-a apropiat de noi și ne-a implorat cu multă smerenie: – Vă rog cinstiți-mi casa, dragi români! Am intrat în casa ei – o căsuță mică și sărăcăcioasă, dar curată.

În sufragerie pereții erau plini cu icoane ortodoxe, iar masa era aranjată, cu tacâmurile puse, cu pâine, vin, cozonac și plăcinte, iar din cuptor ieșea mirosul unei fripturi cu usturoi proaspăt făcută, de parcă tocmai aștepta pe cineva la masa de prânz

– Pe voi vă așteptam, dragii mei. Haideți intrați și luați loc – ne-a îndemnat ea.

Cum vă cheamă băieți? – ne-a întrebat apoi. După ce s-a prezentat primul dintre noi, l-a sărutat pe obraji și la îmbățișat cu mult dor, spunând că pe ea o cheamă Ana.

La următorul a început să plângă, în timp ce fața îi râdea de bucurie.

Când a ajuns la un coleg de lângă mine s-a aplecat și i-a sărutat picioarele, neputând să se oprească din plâns.

– De ce plângi măicuță? – a întrebat-o el mirat, încercând să o ridice de la picioarele lui, jenat de această situație.

– De fericire, dragul mamei, că aștept de ani buni să văd pe străzile noastre venind români.

Spuneți-mi cum mai arată Bucureștiul? S-a mai făcut vreun parc mai frumos ca Cișmigiul sau Herăstrăul?

Am început să-i povestim despre Bucureștiul pe care – am aflat apoi – ea l-a cunoscut în luna de miere în perioada interbelică.

Ne întreba despre case din Cotroceni și de la Șosea, în care ea a stat în 1937, despre troița din Herăstrău pe care ea a ridicat-o împreună cu soțul ei.

Neștiind ce să-i răspundem, i-am spus: – Haide cu noi în București măicuță să vezi ce s-a schimbat de când nu l-ai mai vizitat. Noi mai avem de mers în câteva localități, dar peste 2 zile venim și te luăm cu noi în țară.

– Mare și Bun este Dumnezeu, dragii mei. Este cea mai frumoasă sărbătoare de Înălțare din viața mea.

La plecare ne-a dat fiecăruia câte o iconiță și ne-a îmbățișat picioarele, plângând într-una de bucurie, iar noi i-am lăsat câteva poze făcute cu Polaroidul, cu ea în mijlocul nostru.

– Ciudată femeia – comentam noi când ne-am depărtat de casa ei, apreciind însă ospitalitatea neobișnuită.

Poimaine ne întoarcem în Dubăsari și o luăm la București, că prea plângea de dorul Capitalei.

Când am ajuns după două zile, măicuța Ana era moartă, așezată în sicriu pe masa la care recent ne ospătase.

Preotul a venit spre noi și a început să ne vorbească.

– Măicuța Ana a murit fericită, după o viață tare chinuită. Bărbatul ei a murit la Cotul Donului în 1942 în războiul pentru reîntregirea neamului, iar fiul ei a murit în Ungaria în 1956, în timpul revoluției antibolșevice. De-atunci a trăit singură, fără să aibă nici măcar bucuria să aprindă o lumânare la mormintele celor dragi. Mereu visa la eliberarea Basarabiei și a Transnistriei de către români. Era o femeie credincioasă și se pregătea să cinstească cum se cuvine nu numai marile sărbători creștine – de Paște, de Crăciun, de Sfântă Măria și de Sfinții Petru și Pavel – ci și sărbătorile mari ale românilor – de 10 mai, de 1 decembrie. După ce voi l-ați îndepărtat pe Ceaușescu de la putere, a sperat continuu că veți ajunge curând în Basarabia și la noi, la Dubăsari. Dar pe măsură ce trecea timpul devenea tot mai abătută. ”Nu mai vin părinte românii la noi, aici” – îmi spunea tristă la spovedanie. ”Vin măicuță, să nu te îndoiești – o îmbărbătam eu. Stai să scape de comuniștii de la ei și o să-i vezi curând pe străzile noastre.

O să vină ca atunci, între războaie, în straie de sărbătoare și o să cânte cu noi în biserică”. ”Cred, Doamne, ajută necredinței mele! – repeta ea cuvintele din Biblie, dar adu Doamne niște români mai repede aici, ca să cred și mai mult”.

În ultimii ani era tot mai bolnavă și la fiecare spovedanie mă temeam că era ultima dată când o vedeam în viață, dar ea, citindu-mi parcă gândurile, îmi spunea: ”Nu mor părinte până nu văd venind români pe ulița noastră”.

Alaltăieri la slujba de Înălțare a venit la mine și mi-a spus că i S-a arătat Dumnezeu și I-a spus să se pregătească.

Am mers la ea cu coana preteasă să o ajut să facă friptură și plăcintă cu brânză și cozonac cu nuci și îi tot spuneam: ”Măicuță Ana, n-au venit români la noi în Transnistria de jumate de secol și dac-or veni, de unde știi că or să vină la casa ta?”

Ea se ruga și plângea într-una, iar noi am plecat de la ea convinși că nu o să vină nimeni.

Dar ați venit voi în urma noastră. Doamne, cum îi mai sălta inima de bucurie când m-a sunat pe seară să-mi spună. ”Dumnezeu nu m-a părăsit. Dumnezeu mă iubește, părinte. Ei n-au venit la întâmplare, ci Dumnezeu i-a trimis la mine. Acuma pot să mor și știu că mă duc la Domnul fericită”.

În noaptea aia a murit, dar vă spun că n-am văzut pe nimeni să moară mai fericit așa cum a murit ea.

Uitați-vă la chipul ei să-i vedeți zâmbetul pe față. Am condus-o pe ultimul drum la cimitir și atunci am simțit că s-a născut în noi o dragoste față de Basarabia și față de românii de peste Nistru care niciodată nu s-a stins.

Atunci inima mea a rămas în Basarabia și Basarabia a rămas în inima mea cu mare dor.

În toți anii aceștia i-am tratat pe toți basarabenii cunoscuți ca fiind copiii măicuței Ana – pe toți studenții de peste Prut i-am ajutat mai mult decât pe studenții noștri români, cu colegii moldoveni din breasla mea am lucrat cu multă dăruire, cei mai buni prieteni ai mei sunt basarabeni refugiați în București, iar unora le-am botezat copiii.

Și la ceilalți membri ai delegației am văzut aceiași dragoste neostoită față de basarabeni: unul s-a căsătorit cu o transnistriancă, altul a adus foarte multe fonduri europene și americane în proiectele unor fundații basarabene, altul a devenit unul din cei mai cunoscuți pro-unioniști români scriind numeroase articole favorabile despre Moldova. Dar parcă nu era de-ajuns. Simțeam că toate discursurile noastre pro-

unioniste erau luate în răspăr de ceilalți și vedeam din sondaje că tema Basarabiei devenea pe an ce trecea tot mai neînsemnată pentru cei din România.

Săptămâna trecută am fost pe Muntele Athos împreună cu un prieten care a făcut parte din acea delegație din Transnistria, iar la chilia unui pustnic basarabean am fost abordați de un părinte. – Nu mă mai cunoașteți? – ne-a întrebat. L-am privit nedumerit, căci nu știam dacă și de unde-l cunoaștem.

Sunt părintele Vasile, duhovnicul măicuței Ana din Dubăsari. Vă mai aduceți aminte de ea? Azi se împlinesc 18 ani de la înălțarea ei la Domnul.

Am rememorat împreună ziua morții ei, uimit de memoria extraordinară a părintelui. – Ce-ați făcut pentru românii din Basarabia și din Transnistria în acești 18 ani? – ne-a întrebat apoi. I-am spus de sumarele noastre legături cu cei de peste Prut.

– Ați plâns vreodată de dorul vreunui moldovean, așa cum măicuța Ana v-a udat picioarele cu lacrimile ei?

Am dat rușinați din cap în semn că nu.

– De aceea voi nu meritați unirea cu Moldova, căci nu-i puteți iubi pe cei de-acolo așa cum vă iubesc ei pe voi. Pentru voi Basarabia e doar un trofeu, un motiv de mândrie. Pentru moldoveni România este inima lor smulsă din piept, iar voi sunteți carne din carnea lor și și-ar da și viața pentru voi.

Bănuind că ne-a jignit și nedorind să ne supere, părintele Vasile ne-a propus să facem împreună o slujbă pentru pomenirea măicuței Ana.

I-am spus că nu suntem preoți și nu știm ce trebuie să facem la o slujbă religioasă.

– Stați liniștiți, vă arăt eu ce să citiți. În paraclisul din chilia athonită a pustnicului basarabean am citit și am cântat pentru prima oară o slujbă pentru pomenirea morților. Mai întâi timid, îngânându-i pe cei doi, apoi cu voce din ce în ce mai puternică și mai sigur pe mine.

Simțeam cum inima mi se înflăcărează și în fața ochilor îmi apărea chipul măicuței Ana cum plângea și radia de fericire când ne spunea: "Acum știu că Dumnezeu e viu!" Am început să lăcrimez.

La sfârșitul slujbei l-am văzut pe prietenul meu cu lacrimi în ochi apropiindu-se de părintele Vasile.

– Iartă-mi părinte puțina mea credință – i-a spus el.

Acum știu și eu că Dumnezeu e pururea viu!